

[Indenrigsministeren.]

indre, at det, der er Genstand for Forhandling her i Dag, er bestemte Ejendomsskatter, som Venstre har været med til at stille Forslag om, og hvis Virkninger jeg har belyst, Virkninger, som man ikke fra nogen Side af det ærede Medlems Parti har gjort blot mindste Forsøg paa at forsvare.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg har bemærket, at det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) i denne Debat har inddraget Spørgsmaalet om Kronens Fald. Jeg tvivler ikke om, at der i visse Kredse i vort Land er et skjult Ønske om, at Kronen skal faldе, men jeg er ikke helt sikker paa, at det er nogen landsgavnlig Handling at regne derpaa, og jeg gaar ogsaa ud fra, at den, der har det Ønske, egentlig er af samme Mening som jeg, for saa vidt som Agitationen foregaar i det stille, den kommer sjældent offentligt frem. Det synes, som om det ærede 7de Medlem for 6te Kreds nu havde fundet en Idé, som skulde gaa ud paa, at hvis ikke Udgifterne paa Finansløven blev sat ned, faldt Kronen. Jeg begriber ikke, hvad det ærede Medlem egentlig tænker paa i saa Henseende. En saadan Sammenhæng, som det ærede Medlem der synes at antyde, forstaar jeg ikke noget som helst af. Der er sikkert mangfoldige Momenter, som kan faa vor Krones Værdi til at falde, det kan være, at det bliver vanskeligt at opretholde den, men hvis det ærede Medlem tror, at det er et Spørgsmaal om, hvorvidt Statens Udgifter er nogle Millioner Kroner højere eller lavere, der afgør det, saa har det ærede Medlem desværre, maa jeg sige, intet som helst Begreb om, hvad der er afgørende for den danske Krones Værdi. Derimod vil jeg indrømme, at hvis man er i Stand til at svække udadtil Tilliden til Statens Økonomi, kan man vistnok skabe en vis Stemning i andre Lande, som kan faa Betydning for Kronens Værdi. I samme Grad som man i Udlandet faar det Indtryk, at den offentlige Økonomi i Danmark er ved at gaa rabundus, i samme Grad vil det naturligvis være vanskeligere, selv om de øvrige bestemte Kendsgerninger er i Orden, at opretholde Kroneværdien.

Jeg maa sige, at Oppositionspartierne gør sig ret kraftige, og her vil jeg tilføje: ret aabenlyse Anstrengelser for at skabe en saadan Stemning med Hensyn til Statens Økonomi. Jeg vil nævne som Eksempel i saa Henseende, at man i Kredse i Jylland kræver, at Staten maa paatage sig saadanne Betalingsopgaver, som kan følge af et Moratorium. Der er neppe Tvivl om, at

hvis man lægger Mærke til det i andre Lande, vil man forstaa, at der herved stilles Opgaver op, som det er ganske umuligt for Staten at løse indenfor dens økonomiske Rammer, og at det i Virkeligheden vil betyde, at Statens Økonomi gaar til Grunde.

Om nu Formaalet mest er at faa Folk til at tro, at der kan skaffes Penge ad den Vej — det vilde i og for sig være urigtigt at forsøge at faa Folk til at tro noget saadant, man maa hellere sige dem Sandheden, og det er den, at det naturligvis ikke kan hjælpe at staa i Jylland og fortælle, at Staten skal skaffe Penge og garantere Renterne —, om det nu altsaa er Hensigten at faa Folk til at tro dette, eller om man har den Bihensigt at svække Troen paa Danmarks Statsøkonomi, det ved jeg ikke, men hvis den sidste Bihensigt eksisterer, mener jeg, den er i høj Grad skadelig for vort Lands Økonomi. Og jeg vil tilføje, at jeg føler mig forpligtet til at advare mod Udtalelser af den Art og mod Forsøg af den Art paa at skabe Tro i vort eget Land og i andre Lande paa, at der skal og maa stilles saadanne Krav til Statens Økonomi, at den umuligt kan holde. Jeg tror, det vil være en nyttig Øvelse for adskillige Politikere, som anvender denne Taktik, at prøve paa, om ikke de i Landets Interesse kunde lægge nogen Dæmper paa Udtalelser af den Beskaffenhed.

Hertil vil jeg gerne føje, at Forslag af den Art, som drøttes her i Dag, og som maaske, hvis Dagsordenen ikke bliver udtømt, skal drøttes i de kommende Dage — der findes jo ogsaa andre Forslag paa Dagsordenen —. Forslag, som i Virkeligheden gaar ud paa, at Staten skal paatage sig Opgaver, der naar op til en 60—70 Mill. Kr. — saadanne Forslag er jo umulige; det ved enhver, der beskæftiger sig med disse Spørgsmaal. Noget saadant ligger ikke indenfor det muliges Grænse; det er noget, man kan stille op i Tal, og man kan maaske gaa rundt paa Møder i Jylland og andre Dele af Landet og arbejde med den Slags, men Realitet er der ikke i det. Den eneste Realitet, der kan være der, er den, at man kan skabe det Indtryk, her og andre Steder, at der i Danmark maa stilles saadanne Kapitalkrav til Staten; at den i Virkeligheden ikke er i Stand til at svare til dem.

I en saadan Sag drejer det sig ikke alene om, hvilket Ministerium der har Ansvaret. Det kan være nok saa behageligt for Oppositionspartier at have den Slags at bearbejde et Ministerium med, og under andre Forhold skulde jeg for mit Vedkommende heller ikke paa nogen Maade hævde, at man ikke maatte